

XIX.

Forflag til Lov

om

Fastes Overgang til Selveiendom.

Indbragt af Folkethingsmændene for Sorø Amts 2den og Svendborg Amts 6te Valgfreds
den 9de Octbr. 1858.)

Cap. I.

Almindelige Bestemmelser.

§ 1.

En Eiendom, der er eller bliver underkastet Bestemmelserne i Rentekammerplacat 7de Juni (Egl. Resolution 6te Juni) 1806, skal, naar den i 20 Aar har været i Selvei eller i Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, være fritagen for de ifølge de nævnte Lovbud bestaaende Indskrænkninger i Eiendomsretten.

§ 2.

Enhver for hvilket som helst Gods gjældende privatretlig Bestemmelse, hvorved der ellers maatte være gjort nogen særegen Indskrænkning i Eierens, Besidderens eller Bestyrerens Ret til at overlade Eiendomsretten over Bøndergodset til Brugerne, er ugyldig.

§ 3.

Enhver Overenskomst imellem Eier, Besidder eller Bestyrer og Bruger, hvorved Sidstnævnte har fraskrevet sig Ret til at fordre sig sin Gaard overdragen til Selveiendom, eller hvorved han, forinden eller samtidigen med Fæstebrevets Udstedelse, har vedtaget Vilkaarene for en mulig fremtidig Overdragelse, er ugyldig, saafremt han fordrer Forholdet afgjort efter denne Lovs Bestemmelser.

Cap. II.

Om Brugernes Ret til at erholde deres Gaarde til Selveiendom.

§ 4.

Fra Begyndelsen af Aaret 1859 skal Fæsteren af enhver Gaard, der henhører til det Bøndergods, som efter Loven og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, være berettiget til at forlange sig samme af Eieren, Besidderen eller Bestyreren overdragen til Selveiendom imod fuldstændig Erstatning, saaledes som de følgende Paragrapher af denne Lov bestemme. Dette gjaelder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde henhørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold, der omhandles i Frd. 15de Mai 1834, § 2, og Frd. 25de Novbr. 1831, § 3, ifr. Frd. 28de Marts 1845, §§ 3 og 15, have været henregneede til det egentlige Fæstegods, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse, i Henhold til Plac. 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aars-